

Поезія

Ганна Кревська (Марина Кононенко) – поетка, журналістка, член НСЖУ. Народилася 1979 року в Лубнах на Полтавщині, де мешкає і сьогодні. Входить до місцевого літоб'єднання імені Олесь Донченка й мистецького об'єднання “Сходи” (Полтава). Працює в лубенській районній газеті “Вісті”. Авторка поетичної збірки “Коли опадають вітри” (1998), лауреатка премії імені В. Симоненка та обласного конкурсу молодих поетів Полтавщини “Поетичні зорі – 2004”, дипломантка Міжнародного конкурсу “Гранослов”.

Друкувалась у збірках “Відлуння Василевого Різдва” (Полтава, 2004), “Поетичні зорі” (Полтава, 2004) “Віршограй” (Миргород, 2005), “Україна – моя батьківщина” (Київ, 2006); антології поезії Полтавщини ХХ ст. “Калинове гроно” (Полтава, 2005); в альманасу молодих полтавських авторів “Острови” (Полтава, 2007).

ТРИСТА ЛІТ ДО ВЕСНИ

Триста літ до весни –
Дочекатись, добитись корінням,
Ген ідуть ясени –
По коліна у талій воді.
У розливи брести,
Наче небу назватися рівним,
На полях берести
Дописати про дні молоді...

Про земну круговерть
У неораних суглинку скибах,
Перетерту на дерть
Хуртовину в далеких полях.
Про зелені думки...
Перша брунька розкриється тихо,
Ти її не почувеш,
А я відшукаю у снах.

До розливу – роки,
Та між небом і Небом – моління.
Під водою стежки:
Крига кришиться, скрикує світ...
Ти скінчаєш пости,
У собі відчуваєш коріння,
Певно, час розцвісти,
Та тобі – триста літ, триста літ...

ОЧЕРЕТЯНІ ПІСНІ

Хата, покинута вітру,
Співає вночі очеретом.

Мелодія – посестра плавнів –
На глині тримає балки.
Хотілося бути світом,
Що вріс у вербову колиску.
Тепер – попід стріхою миші
Полохають прошені сні.

Хата складає пісню
Жовтаві зернині проса.
Вологі долоні призьби
Прохають у неба тепла.
То, може, весняний вітер
Приб'є на одвірки прощу
Для Кореня нашого роду,
Який заблукав у світах.

* * *

Тут немає чужої руки –
Тільки рухи.
Б'ється селезень в груди крихкий,
Пада пухом.
Всю тебе оминають слова оп'янінням.
В рукавах піднімається в такт біла піна.

Кожен крок по паркету скрипить
Ще півкроком.
Не спинися і не усміхнись
Ненароком.
В будинкову, гарячу імлу входить вечір.
Відкривають йому дзеркала, вікна, плечі...

Деся бринять кришталеві бра
Комаринням.
Можна випити погляд ваш

І так собі – на жилавім припоні,
Дивуючи сусідів, небо, світ,
Країна, де самі собі – сторонні,
Чорнобильцем по хуторах сидить!

СКРИПТОРІЙ

Перейшли заметілі по дереву довгого столу.
Начіпляли слова, наче добре намисто в разки.
У твоєму великому домі –

стоси аркушів до порогу:
Непрочитані книги роняють
сніжно-глянцеві пелюстки.

Запливають свічками полиць дерев'яні колиби,
Розшаровано до позолоти старі стелажі.
Ти читав, що життя – пережиті у посуху риби,
Та між морем і маревом вкотре стоять міражі.

Заметілі задумою випечуть набіло скроні,
І гарячі уста переллють у написане дні.
Скрикне зморшкою стіл, між долоні
напроситься холод.
І чужі письмена, наче риби, захочуть води.

КОТИЛОСЯ КОЛЕСО

Усе перетліє, згорить і перейде в колишне.
Усе стужавіє й засне, як поорана в зиму земля.
– То що ти залишиш мені?
– Я лишу тобі тишу,
тепло у долонях і снігом залиті поля.

Усе промине, наче сонця світанки й zenіти,
Усе підзабудеться, як і старі письмена.
– А що полишиться?
– Не нами народжені діти,
окраєць у неба, не спита ніким далина.

Усе пролетить: непомітно і так невблаганно,
Прокотиться шляхом, а з часом і шлях заросте.
Залишиться вітер в траві сухолистим зітханням,
Невипиті ріки в краю пережитих пустель.

Не тліють дерева, а лиш не відшукують корінь,
Їх силу і пісню по лісу разносять плоди.
...По довгій пустелі засіють розоране поле,
Якого плода принесеш із собою туди?

ВІЛЬХОВІ ДІТИ

На переході, де ближче дійти до пільми,
Де невагомі слова у шкаралупах розмови,
Ми зупинилися, стати схотівши дітьми,
Тими, які не відчули ще голосу крові.

Наше життя розколело до глини яри,
Довгі дороги на тричі по три перелети.
Слід потерчати в болото вертає уперто.
Чи ж перекликати силу нічної пори?

Діти ходили гукати торішню траву,
Діти ховали від неба печалі у зморшки.
Воду спивали – і мертву, і досить живу.
Більше сміялись, хоч сміху лякалися трошки.

І по-дитячому запам'ятавши образи,
І, по-земному, зібравши слова в кулаки,
Ми навчилися чеканню на довгі роки –
Для потерчат не буває нічого відразу.

Тільки в болоті бувають холодні вогні,
Тільки зі стежки ідуть, щоб назад не вертати.
...Вчора співали усім подорожнім пісні,
А говорили, що вільха скрипіла крислата.

НЕДОПЛЕТЕНОМУ

Зимою вистоїться задубіла гладь,
Позастрають на шпичаках морози.
У плавні з ближніх сіл по дальні лози
Дядьки на здибанку граками прилетять.
Візьмуться жилавий в'язати верболіз,
Що вже зав'яз по в'язи у болото.
Закурять мовчки, закипить робота,
Не даючи в рукав сякнути смачно ніс.

Проталини болотної води.
Опріч Луки* позатихали луки.
Лоза вужами не дається в руки,
Підтоплює дядькам важкі сліди.
Та то пусте. Розсядеться село —
Кутками вище, вуличками низько.
Почне плести: тини, корзини, призьби,
Складаючи по клунях ремесло...

Прошли роки. Лоза сховала путь
До жовтих жил вохристого коріння.
Між пучками розплетені уміння...
І тільки в лозах котики цвітуть.

* Село на Полтавщині.

